

Verslag vrouwenontmoetingsdag 21 mei 2006

VOOROORDELEN – VERTEKEND BEELD!

KUNNEN WE ER IETS AAN DOEN ?

Vrouwen uit Amsterdam en omstreken ontmoeten vrouwen uit Amsterdam Zuidoost.

In het Bijlmersportcentrum Bijlmerpark 76
1102 BL Amsterdam ZO

Dit verslag geeft beknopt weer wat er tijdens de vrouwenontmoetingsdag aan bijzondere gevoelens is uitgewisseld, aan begrip is ontstaan, aan ideeën is ontwikkeld. Een inspirerende dag, waarin vrouwen die in de Bijlmer en groot Zuidoost wonen, contact hadden met vrouwen uit Amsterdam en de steden rondom Amsterdam. Het is onvoorstelbaar wat er aan vooroordelen spelen, maar ook hoe gemakkelijk die vooroordelen op zo'n dag kunnen worden opgeruimd.

De dag werd georganiseerd door een voorbereidingsgroep van 9 vrouwen met christelijke, joodse, seculiere en moslimachtergrond vanuit de organisaties:

- De Amsterdamse Vrouwengroep van de RLRA.
- De vrouwenafdeling van Islam en Dialoog
- OFRA, Marokkaanse vrouwenorganisatie
- Profor, een seculiere welzijnsorganisatie
- NCJW, National Council of Jewish Women Nederland

Dit project werd mogelijk gemaakt door financiële ondersteuning van de Gemeente Amsterdam in het kader van het project "WIJ AMSTERDAMMERS"

De organisatie is de stad Amsterdam bijzonder dankbaar voor de subsidie, waardoor de kosten voor de accommodatie konden worden betaald en de dag kosteloos aan de vrouwen kon worden aangeboden.

Er waren 75 vrouwen. 37 hebben na afloop een evaluatieformulier ingevuld.

95% van hen vond de dag de moeite waard

86% vond de inleidingen goed

84% vond de stellingen goed en voldoende aanleiding voor gesprek

84% vond de muziek goed gekozen.

Suggesties voor verbetering zijn in het verslag verwerkt.

Hoewel er meer vrouwen van Surinaamse, Afrikaanse en Antilliaanse afkomst werden verwacht, was er toch een opvallend brede diversiteit van religieuze en culturele achtergronden. Dit hadden we 2 jaar geleden zeker niet voor mogelijk gehouden. Zo waren Turkse, Marokkaanse en Surinaamse moslimvrouwen in gesprek met liberale en orthodox joodse vrouwen. Seculiere, katholieke, evangelische, hindoe, bahai met humanisten. Vrouwen met een leeftijdsopbouw van 14 – ca 80 jaar (!!!), waren in levendig gesprek gewikkeld.

Er groeien mooie dingen in Amsterdam.

Zoals inmiddels "traditie" is bij de vrouwenontmoetingsdagen, namen veel vrouwen een gerecht mee, waardoor er tijdens de lunch uit allerlei lekkere hapjes gekozen kon worden. Deze low-cost methode moedigt de interesse in elkaars cultuur aan.

De dag werd opgeluisterd door vier vrouwen van het gospelkoor "Hope and Faith

Ter inleiding zei een van de leden van het koor: "Alle mensen lopen door het levenspad. We mogen er allemaal zijn. Welk geloof je ook hebt."

Een geslaagde dag

De organisatie is voornemens, om zich volledig in te zetten voor de volgende vrouwenontmoetingsdag, najaar 2006, die mede georganiseerd zal worden door Amnesty International Nederland en in het teken zal staan van "De Betekenis van Vrijheid van Godsdienst".

Ook zijn er stemmen opgegaan om een vervolg te organiseren op de eerste vrouwenconferentie van 28 oktober 2002 die als thema had: "Het is 5 voor 12".

De nieuwe conferentie met als voorlopige werktitel "Hoe laat is het nu??" zou moeten gaan over

- Hoe is het nu?
- Wat is er van ideeën terecht gekomen
- We hebben veel invloed op de verzachting van de verharde samenleving
- Welke nieuwe ontwikkelingen zijn er op korte termijn nodig in het licht van de huidige gang van zaken

Inleidsters:

De drie vrouwen, die deze dag ieder op haar eigen wijze een inleiding hielden waren stuk voor stuk echte Bijlmerinnen. Voor alle drie is de Bijlmer hun thuis. Ze voelen zich er goed. Hun familie woont er en zij trekken zich stuk voor stuk het lot van hun mede Bijlmerbewoners aan. Ze zijn het levende bewijs, dat vooroordelen over hun religie onjuist zijn. Ze laten vaak het tegendeel zien.

Faryal Gaffar, moslim is niet een "ongeschoolde moslima". Zij runt in de Bijlmer haar eigen apotheek. Zij wordt niet "door haar man thuis gehouden". Haar man verzorgt hun 5 kinderen.

Jenny Wesly, joods, is fotograaf. Voor haar gaat het vooral om het welzijn en geluk van alle mensen ongeacht religie of cultuur. Niet alleen voor de Joden. Zij toont onvermoeibare inzet en doet het niet om het geld

Regina Maknack, christen en oprichtster van de eerste voedselbank, is het schoolvoorbeeld van iemand die door en in dienst van haar geloof haar leven inzet voor anderen. Dit gaat in tegen het vooroordeel, dat christenen alleen aan zichzelf denken en veel doen om ziertjes te winnen.

Faryal zei onder andere in haar inleiding: "Criminaliteit is toch overal. Je moet er voor zorgen, dat ze niet bij je binnen kunnen komen. Er is een nieuwe moskee gebouwd waar veel moslims ongeacht achtergrond of cultuur komen bidden. We leren onze kinderen respect hebben voor iedereen. Ik zie het hoe het op mijn werk gaat. Ik zie verschil met andere delen in Amsterdam. Het is hier relaxter en er is altijd tijd voor een praatje. Vooroordeel is vooral onwetendheid".

Jenny zei: "Ja het beeld van de buiten Bijlmer is heel anders dan de binnen Bijlmer. De vooroordelen, de negatieve beeldvorming over de Bijlmer zijn hardnekkig. Het beïnvloedt het zelfbeeld van de bewoners. Sommigen noemen zich Bijlmerbelievers. Het klinkt als een levensovertuiging, ingegeven door een maatschappelijk minderwaardigheidscomplex. Wij verdedigen de Bijlmer want het is ons paradijs. Mensen kennen elkaars verhalen niet meer. Ja, hoe ogenschijnlijk onbelangrijk. Iedereen heeft zijn unieke levensverhaal. 'Liefde' is de tegenhanger van 'angst voor'. Door meer met elkaar te communiceren en ruimte en tijd te geven voor het verhaal is zo veel meer mogelijk.

Ze sloot af met de gevleugelde woorden: "**Vreemd duurt maar vijf minuten**".

U kunt in de bijlage de gehele inleidingen lezen.

Regina Maknack

Helpt haar naasten die het financieel niet zo breed hebben door het verstrekken van voedselpakketten. De voedselbank is uitgegroeid tot een hele organisatie en op vele plaatsen is haar voorbeeld gevolgd.

Zij was de dag ervoor uit het ziekenhuis ontslagen maar wat ze beloofd had wilde ze ook waarmaken en zij kwam aan het eind van de dag nog een uurtje.

God geeft haar de kracht. Het werk wat ze doet is zwaar. Ze maakt veel mee. Ze moet sterk zijn. Zonder de hulp van God kan je dit niet doen.

In haar toespraak zei ze verder: "God houdt van al zijn kinderen. Of je nu moslim, christen of hindoe bent. God maakt geen onderscheid..... Ik wil mijn naasten liefhebben in vrede. Ik ben niet beter dan een ander. We zijn allemaal door één schepper geschapen. Ik kan heel veel leren van mijn hindoe of moslimzuster. Ik houdt van al mijn zusters. Er is al genoeg ellende.

Als kinderen van huis uit leren te discrimineren dan zullen ze dat later ook doen".

Ze vertelde van haar vier kinderen, echt alle vier van de zelfde vader en moeder maar met verschillende huidskleur. "God heeft mij het 'niet discrimineren' vanaf het begin gegeven. Zo verschillend als mijn kinderen zijn. Ach! Als iemand waar ook ter wereld zich snijdt. Er zal altijd rood bloed uitkomen."

Terugbericht uit de gesprekken:

- Onze groep zat in het gesprek op één lijn. Vergelijkbare voorbeelden kwamen er. Islam was het hoofdthema, vanwege de huidige publiciteit.
- Onze groep was heel divers met drie bewoners uit de Bijlmer, Amsterdammers en niet-Amsterdammers. Bij de niet-Amsterdammers is het negatieve beeld wat zij hadden van de Bijlmer in één middag weggenomen. Zij waren bijvoorbeeld heel verbaasd over de hoeveelheid groen in de Bijlmer. Er moet wel een basis van behoefte zijn, om nader tot elkaar te komen. Zonder behoefte aan contact blijven "binnen de Bijlmer" en "buiten de Bijlmer" twee aparte werelden.
- In onze groep stond het eigen verhaal centraal. We gingen van de slavernij in Suriname, de Pogroms in Oost Europa tot de honger in Drenthe. Daaruit bleek, dat men toch gevoeliger is voor de eigen ellende, dan voor die van de ander. Het slachtoffergevoel over jezelf is groter dan voor wat een ander heeft meegemaakt.
- Vreemd duurt maar vijf minuten.
- In een groep werd vooral veel gelachen.

Vooroordelen, vertekend beeld. Kunnen we er iets aan doen?

Over het algemeen gesproken had iedereen in meer of mindere mate last van vooroordelen of een vertekend beeld.

Het gevolg van vooroordelen met een negatieve lading is, dat er geen communicatie meer plaats vindt. Bijvoorbeeld: moslims worden als een bedreiging gevoeld en kinderen mogen niet meer buiten spelen met andere kinderen. Communicatie tussen de bevolkingsgroepen stopt.

Door zich weinig aan te trekken van vooroordelen, het hoofd er over te schudden en door te gaan, daardoor hebben de joodse vrouwen weinig last van vooroordelen. Het is een goede remedie en het maakt dat het je niet veel doet.

Zodra het beeld verandert door negatieve vooroordelen, verandert het gehele beeld. De media hebben daar een groot aandeel in. Negatief nieuws uit wijken krijgt grote aandacht. Voor de oorlog waren uitdrukkingen ten aanzien van Joden gewoon volkstaal. Nu kunnen dezelfde uitdrukkingen kwetsend zijn.

Mensen moeten ondanks hun eigen achtergrond en religie respect tonen aan anderen. Respect is vaak een leeg woord geworden. Iedereen gebruikt het. Weten we wel wat het is? Respect.

Het is goed om open te staan voor veranderingen, jezelf bewust te zijn over je eigen vooroordelen en dat je vooroordelen hebt.

In eigen kring beginnen. Elkaar leren kennen, contact leggen met de vreemde andere. Op zoek gaan naar positieve elementen in plaats van bij het negatieve beeld stil te blijven staan.

Geef eens een compliment. Bijvoorbeeld: "Wat zie je er prachtig uit of wat draag je een mooie hoofddoek".

We moeten ons er van bewust zijn, dat jongeren door onze vooroordelen kunnen worden meegevoerd en beïnvloed.

Vrouwen zouden de verharding in de maatschappij tegen kunnen gaan met hun eigen zachtheid. Daar is moed voor nodig. Eén van de deelnemers sprak aan het eind van dit gesprek: "We zijn allemaal heldinnen" en niemand sprak dat tegen.

Het wij-gevoel in plaats van het hij en zij.

Stigmatisering van de Bijlmer

Door negatieve beelden in het verleden is het stigma ontstaan dat de Bijlmer crimineel, gevaarlijk en onprettig is om in te wonen. Het is moeilijk van dat stigma af te komen. Er waren veel uitingen dat de negatieve incidenten op het ogenblik overal in de stad en elders plaats vinden. Het is niet meer specifiek voor de Bijlmer.

Er bestaat een beeld over een levenswijze van bepaalde minderheden. Zo wordt de vaak luidruchtige presentatie van Antillianen bedreigend gevonden. Zo opperde een vrouw, dat wanneer je als enige blanke in de metro zit, deze luidruchtige manier van communiceren bedreigend over komt. "Ze maken geen ruzie, ze communiceren slechts" Dit geeft weer aan, hoe belangrijk het is dat mensen elkaar leren kennen.

Dat gelovigen heel zielig zijn in de Bijlmer en in garages bidden is één van de vooroordelen die werden geuit. Niemand weet, dat dit niet meer het geval is. De onderkomens zijn vaak prachtig. Er zijn buurthuizen en kerthuizen. Er worden nog veel locaties gehuurd. Er wordt hard gewerkt om het er mooi uit te laten zien. De Bijlmer is de laatste jaren socialer geworden, veelkleurig, veel culturen. Er wonen niet "alleen Surinamers in de Bijlmer". Er is veel van de fouten van het verleden geleerd. Juist nu zouden de media een groot aandeel kunnen hebben in het verdwijnen van het stigma en het negatieve beeld wat men buiten de Bijlmer heeft over Zuid-Oost, door de ontwikkeling in de Bijlmer te tonen. Er is nog en lange weg te gaan. Nog niet alles is zo als het zou moeten zijn. Een beter beeld van Amsterdam Zuid-Oost zou daarin zeker helpen.

Ideeën om het beeld van de Bijlmer te verbeteren.

- samen wandelen door de Bijlmer en gebedshuizen bezoeken
- AT5 bij deze activiteit betrekken
- Meer activiteiten voor en door jonge vrouwen
- Geef elke Amsterdammer een strippenkaart voor een busrit door Amsterdam ZO als het stadsdeelkantoor officieel wordt geopend
- Een groot feest organiseren waar verschillende culturen zich presenteren in bijv. een markt, muziek, dans en exotische gerechten.
- Meer goede horecagelegenheden in Amsterdam ZO

Fariël Gaffar gaat met het Moskeebestuur bespreken om meer in contact te komen met niet-moslims.

Aanvullend Commentaar.

Door de verschillende achtergronden, persoonlijke ervaringen en belevingen uit het land van herkomst van vele nieuwkomers is de drempel om een dergelijke dag te bezoeken heel hoog.

De angst om aangevallen te worden en om een discussie aan te gaan over wat in het land van herkomst speelt is groot. Trauma's en onverwerkte gebeurtenissen spelen daarin mee.

In de dialoog luister je naar elkaar, naar het verhaal en het leven achter de persoon om te leren begrijpen en te doorgronden. Door erover te praten kan een band ontstaan. Zo niet, dan blijven mensen elkaar negeren waardoor je het conflict steeds weer tegenkomt.

Het blijft moeilijk om een confrontatie te vermijden, ook al woont men al langere tijd in Nederland.

Emoties kunnen zo sterk zijn dat het praten er over moeilijk is zonder elkaar te bezeren.

We zijn ons daar als organisaties van bewust. We hebben er ook fouten in gemaakt.

We willen zorgvuldigheid blijven betrachten om het gevoel van veiligheid voor de vrouwen te waarborgen.

We moeten ons er in de toekomst van bewust blijven, dat mensen onverwerkte emoties zoals verdriet, woede en angst lang met zich kunnen meedragen. Er vrij over te kunnen praten zou veel barrières doen verdwijnen. Als organisaties zullen we in de toekomst naar wegen tot elkaar blijven zoeken.

27 – 06 – 2006
Ank Veenstra

Bijlagen:
Mission statements
Inleidingen Jenny Wesly en Faryal Gaffar
Programma

Mission statements van de samenwerkende organisaties:

NCJW

De National Council of Jewish Women heeft een Engelse naam omdat het een afdeling is van de wereldwijde International Council of Jewish Women. In Nederland bestaat de NCJW uit de Federatie van Liberaal Joodse Vrouwen, de Joodse Vrouwengroep Deborah en individuele leden. Deborah bestond oorspronkelijk voornamelijk uit orthodoxe vrouwen en de combinatie van liberale en orthodoxe vrouwen was destijds baanbrekend. De NCJW probeert, onder ander via gespreksgroepen met moslimvrouwen, te zoeken naar het gemeenschappelijke wat ons bindt. Hopelijk zullen er steeds meer gespreksgroepen komen in de toekomst. De NCJW organiseert ook speciale themadagen, bijvoorbeeld over vooroordelen.

Stichting Islam & Dialoog

Duidelijk maken dat de Islam gebaseerd is op principes als genegenheid, genade, vergevingsgezindheid en tolerantie en niet op twist, geweld en terreur; dat alle godsdiensten op deze principes zijn gefundeerd; dat derhalve alle strijd achterwege gelaten moet worden opdat we onze door oorlogen en twisten gekwelde aarde naar een vredige en gelukkige toekomst kunnen dragen.
www.islamendialoog.nl

De Amsterdamse Vrouwengroep

is een activiteit van de Raad voor Levensbeschouwingen en Religies te Amsterdam
Het doel is om vrouwen die door religie en cultuur elkaar niet zonder meer ontmoeten, de mogelijkheid te geven elkaar in een informele en ongedwongen sfeer te leren kennen. Door in gesprek te komen met elkaar, iets te laten zien van het unieke van elk mens ongeacht levensbeschouwing, cultuur of religie. www.amsterdamsevrouwengroep.nl

De stichting Ofra

wil de positie verbeteren van Marokkaanse vrouwen door de dialoog aan te gaan met diverse vrouwen.
www.ofra.nl

ProFor

is een onafhankelijke non-profit organisatie met een provinciale basisfinanciering. Voor de provincie Noord-Holland voert ProFor steunfunctietaken uit gericht op het versterken van de eerste lijn op de terreinen welzijn, onderwijs, zorg en arbeid. Daarnaast heeft ProFor diverse andere opdrachtgevers. Zelforganisaties, algemene en onderwijsinstellingen, gemeenten, ministeries en commerciële instellingen behoren tot de klantenkring van ProFor.
ProFor wil samenwerken met organisaties van de doelgroepen, de algemene instellingen en de overheid om tot een positief resultaat te komen voor alle betrokkenen.
ProFor werkt vanuit de verschillende culturen en etniciteiten aan de opbouw van een kleurrijke, veelzijdige en rechtvaardige samenleving waarin respect en gelijke kansen uitgangspunten zijn.

Inleiding Jenny Wesly Vreemd duurt maar 5 minuten”

Goedenmiddag,

De 3 aspecten van mijn identiteit waarmee ik voor deze ontmoetingsdag ben aangekondigd, namelijk Zuidoost bewoonster, joods, fotograaf, maken deel uit van wie ik ben. Dat roept bij degenen die mij niet kennen beelden en associaties op, zodra jullie mij zien en horen komen er andere beelden bij en naarmate ik meer vertel en van mij zelf laat zien, stellen jullie die beelden bij.

Over beelden en beeldvorming, identiteitsontwikkeling en interculturele dialoog gaat mijn werk als fotograaf en workshoptrainer. In mijn verhaal zal ik kort aandacht besteden aan de 3 genoemde aspecten, wat ze met vooroordelen te maken hebben en hoe ik daarmee ben omgegaan en hoe ik ermee wil omgaan.

Joods

Ik ben joods, geboren in 1948 ondanks Hitlers' plannen en in tegenspraak met de overtuigingen van de nazi's. veel van onze familieleden werden vermoord in de concentratiekampen. Dit kleurde, hoe kan het ook anders, mijn kinderjaren. Daar in een kleine joodse gemeenschap in de katholieke provinciestad Maastricht ligt mijn basis. Mijn vader stond iedere avond in overpeinzing voor de foto's van de dode familieleden, elke dag dodenherdenking. Mijn moeder vertelde over de oorlog en de onderduik en zo leerde ik als kind waartoe vooroordelen kunnen leiden. Wij leefden geïntegreerd in de samenleving van toen, zo zou dat nu heten, in die tijd was dat voor ons vanzelfsprekend, met joodse en niet-joodse vrienden, we vierden carnaval en hielden ons aan de joodse feestdagen. Ik bezocht er de openbare lagere en middelbare school en ben daar mijn ouders nog altijd dankbaar voor want daar leerde ik omgaan met kinderen van diverse pluimage wat betreft sociale afkomst en levensbeschouwing.

Als kind verzette ik me tegen iedere vorm van onrecht die ik tegenkwam, dat ging heel ver: als de andere kinderen rood blauw of geel als lievelingskleur kozen, koos ik groen want ik vond het onrechtvaardig voor groen dat het niet werd gekozen. *“Dat is omdat je joods(=anders) bent”*, zei een vriendin.

Zelf kon ik er ook wat van. Ik was een lastige leerling en dreigde voor 3 dagen geschorst te worden. Ik wist heel goed dat mijn ouders hier erg zwaar aan zouden tillen en dat ik alles op alles moest zetten om dit te voorkomen. In het gesprek met de rector gaf ik hem volkomen gelijk, mijn gedrag had de schorsing verdiend maar hij moest zich wel realiseren dat het voor mijn ouders die in de oorlog zwaar geleden hadden, een enorme klap zou betekenen en dat ze het, gezien hun verleden wel eens als een antisemitische daad konden beschouwen.

De rector trok zijn beslissing terug.

Jaren later werkte ik als docent fotografie met zogenaamd moeilijk opvoedbare jongeren. er is een zegswijze: *‘Maak van je neurose je parnose’* (dwz dat je neurose, zwakte, transformeert tot kracht, de manier waarop je in je levensonderhoud voorziet) Bij jongeren met vergelijkbaar gedrag herkende ik mezelf.

Fotograaf

Ik richt me in mijn werk op het maken van fotografische beelden en op het stimuleren van anderen om beelden te maken. Beelden als vertalingen van je levensgevoel, gedachten, je dromen en je plannen, kortom afspiegelingen van hoe je de wereld ervaart of wilt ervaren. In de projecten en workshops die ik uitvoer, vaak in nauwe samenwerking met Ido Abram,

komen vragen over identiteit aan bod en wordt identiteit zichtbaar gemaakt. Dat gebeurt met behulp van het instrument 'de identiteitscirkel', zie de posters hier aan de wand. Voor basisschool leerlingen in de Bijlmer, VMBO jongeren, vrouwen uit de Bijlmer van Woman at Work, Antilliaanse ouderen, organisaties, musea en culturele instellingen, vluchtelingen, Marokkaanse vrouwen, joodse ouderen. De uitvoering van ieder project wordt aangepast aan de mogelijkheden van de deelnemers. Doordat wij mensen bevragen naar wie zij zijn en hen ruimte geven hun eigen verhaal te vertellen en in fotografische beelden te vertellen, komen er processen op gang die van invloed zijn op de ontwikkeling van het zelfbeeld. Door kennis te nemen van het verhaal van de ander kan het imago worden bijgesteld. Naarmate het spanningsveld tussen zelfbeeld en het beeld dat de ander van je heeft, groter is, krijgt het vooroordeel, een uiting van conflict, meer ruimte. Naarmate het wederzijds begrip groeit, kan er dialoog plaatsvinden. Ik geef hier een aantal praktijkvoorbeelden van beide mogelijkheden: 'ik wist niet dat jij van Aruba bent', 'heb je paspoort al terug' 'wij wisten niet dat zijn tante door de aanslag in Madrid is overleden' en het schrijnende voorbeeld van de jurkjes van de nichtjes van Mohammed.

In april verscheen ons boekje in het NL en Engels getiteld *Elkaar leren kennen = leren van elkaar / Knowing You Knowing Me*. Over eigen identiteit en interculturele dialoog. Ik heb enkele boekjes bij me, spreek me aan als je ze wilt inzien. De flyers ervan liggen op de informatietafel.

In 2005 fotografeerde ik de Bijlmer in opdracht van het CBK ZO één jaar lang, ik kon mijn thuisgevoel daarin tot uitdrukking brengen. De foto's zijn te zien in het nieuwe stadsdeelkantoor en infocentrum hier tegenover aan het Anton de Komplein. Dat brengt mij bij het 3e aspect.

Bewoonster van Zuidoost

In feite Bijlmerbewoonster of liever nog: Bijlmerin. '*What is a nice jewish girl like you doing in a place like this?*', een zin waar het vooroordeel vanaf druipt als honing van baklava. 'Jij in de Bijlmer'?, gevolgd door een invoelende, meewarige blik....

De vooroordelen, de negatieve beeldvorming over de Bijlmer zijn hardnekkig, uiteraard van degenen die het niet of nauwelijks kennen. Het negatieve imago van dit stadsdeel beïnvloedt het zelfbeeld van de bewoners, net zoals het zelfbeeld van een jongere beïnvloed wordt wanneer hij alsmat te horen krijgt dat hij dom en lui is, als dit er maar lang genoeg herhaald wordt, zal de jongere zich zo gaan gedragen. Sommige van ons Bijlmerbewoners noemen zichzelf zelfs *Bijlmerbelievers*. Het klinkt als een levensovertuiging, ingegeven door een gemeenschappelijk minderwaardigheidscomplex. Wij verdedigen de Bijlmer, want er wordt veel negatiefs over ons gezegd en geschreven, wij verdedigen de Bijlmer want dit is ons paradijs. Oh, ik kan lyrisch worden als ik de Bijlmerdreef oprijd op weg naar huis, als ik op een stille zondagochtend de oogverblindend mooi uitgedoste vrouwen op weg naar de kerk tussen de hoogbouw zie; tijdens mijn ochtendwandelingen in het ontspruitende groen, de man onlangs bij de bushalte in een goudlamé kostuum met gouden schoenen heeft een onuitwisbare indruk op mij gemaakt. Al na één dag elders te zijn geweest verlang ik naar deze plek. Hier voel ik mij thuis.

Ik wil hier best verklappen, als jullie het niet doorvertellen, dat behalve de sfeer van ont-haasting, de dorpse rust, de beleefde omgangsvormen, de rijkdom aan culturen, markten en natuurgebieden, hier ook enkele mensen wonen met storende gewoontes en gedragingen en dat er een gebrek is aan aangename horeca gelegenheden, maar dat te beweren, voelt als verraad aan ons, *Bijlmerbelievers*.

Ik zou graag samen met jullie de identiteit van de Bijlmer willen ontdekken, dat wil zeggen het beeld dat jullie die er niet wonen of werken ervan hebben zou ik willen plaatsen naast het beeld van de Bijlmerinnen zelf. In de theorie van Ido Abram zijn het beeld van jezelf, hoe je

jezelf ziet, ervaart, waardeert en tot uiting brengt, en het het imago, hoe anderen jou zien, ervaren, waarden en dat uiten, de opgelegde identiteit, gelijkwaardig.

En tot slot: Wat zijn mijn vooroordelen?

Dat ik meen er geen te hebben. alhoewel, ik moet steeds iets overwinnen om mijn kale hoofd te laten zien, zal ik wel of niet mijn pet ophouden, wat zullen 'ze' denken, zien 'ze' meteen dat ik ziek en in behandeling ben? Dat komt voort uit mijn vooroordeel over het beeld dat ik oproep. Een paar dagen geleden maakte ik kennis met Faryal, het verliep prettig en we deelden onze liefde voor de Bijlmer, het kostte mij enige moeite om te vertellen dat mijn levenspartner een vrouw is want ik was bang dat zij dit als moslim zou afwijzen. Dat zegt iets over mijn vooroordeel. Twee weekends geleden was ik met mijn vriendin in Drente en Friesland, en genoot van de landschappen de natuur en de cultuur. De aanblik van de bewoners vond ik saai en dat zegt iets over mijn vooroordeel over blanke Nederlanders. Ik voel me meer thuis bij mensen wier oorsprong elders ligt die er andere gebruiken op na houden, die rituelen en gastvrijheid belangrijk vinden, warmte uiten, zich met kleur en zorg kleden, ik voel zielsverwantschap met migranten en vluchtelingen, met mensen waar de *struggle for life* aan af te lezen is. Als dat geen vooroordelen zijn! Positieve vooroordelen zijn even zo goed vooroordelen.

Vooroordelen komen voort uit belemmerende overtuigingen. Bijvoorbeeld: Nederlanders zijn saai. Helpende overtuigingen zijn misschien niet realistisch en naïef maar ze leiden niet tot vooroordelen. Bijvoorbeeld: Het leven is mooi.

Ik heb in 57 jaren geleerd om nergens tegen te zijn en me te richten op waar ik vóór ben en dat kan ik in een groot en meeslepend woord samenvatten: liefde. Liefde kent vele vormen misschien net zoveel als de tegenhanger van liefde en dat is angst. Liefde zit in communicatie en schoonheid in kunst in humor in het vinden van overeenkomsten en het waarden van verschillen, in het delen van ervaringen, in persoonlijke verhalen die de kleine individuele geschiedenissen plaatsen in perspectief tot de grote geschiedenis, in dankbaarheid, in het tellen van je zegeningen. Je richten op datgene waar je invloed kan hebben en je gedachten en energie niet te verspillen aan wat buiten je bereik ligt.

Conclusie

Een kleindochtertje van een vriendin ging voor het eerst naar een nieuwe school, de moeder was op van de zenuwen want het was in een ander stadsdeel met anders uitziende kinderen. Na de eerste schooldag vroeg zij vol spanning hoe het was geweest, het kind vertelde dat ze eerst was geschrokken, maar al snel had ze heerlijk gespeeld, want "vreemd duurt maar vijf minuten".

Jenny Wesly
21 mei 2006

Inleiding Faryal Gaffar

Mijn naam is Faryal Gaffar, ik zal het vandaag hebben over mijn mening over vooroordelen over Amsterdam Zuidoost.

Ik ben zelf werkzaam als apotheker in Zuidoost en moeder van 5 kinderen. Ik kom uit Suriname en zoals u ziet ben ik moslim en woon al 20 jaar in Amsterdam Zuidoost. Dus genoeg ervaring om te praten over Zuidoost en de vooroordelen. Ik denk dat vooral de media in het verleden een rol heeft gespeeld waardoor Amsterdam Zuidoost zo een negatief beeld heeft gekregen. Verder hoor ik weinig over vooroordelen over Zuidoost, maar als ik iets hoor dan vertel ik wat mijn ervaringen zijn. Vooral over criminaliteit en de onveilige situaties hoor je veel. Maar mijn ervaring is als je de dieven geen kans geeft om in te breken dat je zelf geen probleem krijgt. Trouwens criminaliteit vind je overal. Wat ik ook vaak hoor is dat in Amsterdam Zuidoost veel donker mensen wonen. Wie zich hier thuis voelt zal ook hier komen wonen. Ik woon zelf met heel veel plezier samen met mijn familie hier. Ik heb in 20 jaar nooit wat ervaren waardoor wij Zuidoost zouden moeten verlaten. De moslims hebben hier een moskee gebouwd en deze moest zelfs uitgebreid worden zodat er meer sociale activiteiten ontplooid kon worden. De moskee bezoekers hebben verschillende culturele achtergronden. Netals de kerken en culturele organisaties speelt de moskee een belangrijke rol in Zuidoost. Wij organiseren lezingen om de integratie te bevorderen. Ook leren wij de kinderen en jongeren om respect te tonen voor een ieder. Tenslotte zijn wij door één God geschapen. Ik ben van mening als je kinderen van jongs af iets leert dat als ze oud worden ze dat gaan uitvoeren, dus andere mensen gaan respecteren.

Het verschil tussen andere delen van Amsterdam en Zuidoost vindt ik de mentaliteit en sociale contacten. Ik heb voordat ik in Zuidoost ging werken, gewerkt in Amsterdam Oost en Diemen. Ik vind dat de mensen in Zuidoost meer sociaal zijn dan in andere gebieden. Als de cliënten in de apotheek bij mij komen, is het niet alleen medicijnen ophalen en wegwezen. Maar als er tijd is wordt er een gesprekje gehouden over de dagelijkse gang van zaken over Zuidoost, Suriname, etc. Wat ik ook goed vind in Zuidoost is dat wij respect tonen voor elkaar, ongeacht geloof, cultuur en afkomst. Dat ervaar ikzelf omdat ik een hoofddoek draag en hier in Zuidoost tonen mensen meer respect voor mij, terwijl elders word ik raar aangekeken.

Ik denk dat vooroordelen komt door onwetendheid en onderschatting. Door ons, mensen van Zuidoost, positief naar buiten te presenteren kunnen wij de vooroordelen weg nemen. Dit kan onder meer door mensen bij elkaar te brengen en meer over ons zelf te vertellen. Bijvoorbeeld door zo een ontmoetingsdag te organiseren. Ik denk dat wij ook opendagen moeten organiseren in culturele- en religieuze organisaties om zo meer informatie over ons zelf te geven.

Ik dank jullie voor jullie aandacht en ik wil de organisatie namens mijzelf en Moskee Taibah bedanken voor deze uitnodiging.

Vooroordelen... Vertekend beeld Kunnen we er iets aan doen?

Vrouwen uit Amsterdam Zuidoost vertellen over hun leven over hun identiteit en religie, over de vooroordelen over wonen en leven in de Bijlmer

Zondag 21 mei 2006

Bijlmer Sportcentrum Amsterdam Zuidoost

Programma

Dagvoorzitter: Rahma el Hannoufi

13:00-14:00 Inloop en lunch

13:30-14:00 Muziek Gospelkoor Faith en Hope

14:00-14:15 Welkomstwoord en voorstellen organisaties

14:15-14:45 Inleidingen door:
Jenny wesly(joods)
Faryal Gaffar (moslim)
Regina Maknack (Christen)

14:45-15:00 Drinkpauze

15:00-16:15 Uitwisseling in kleine groepen

16:30-16:40 Drinkpauze
Tevens de gelegenheid tot het verrichten van het middaggebed

16:40-17:00 Plenaire nabespreking

17:00-17:10 Afsluiting

17:10-18:00 Meditatief moment

www.islamendialoog.nl

www.amsterdamsevrouwengroep.nl

sheila.googol@tip.nl (De National Council of Jewish Women)

www.ofra.nl

www.profor.nl